

mely a vásárhelyiek »birodalmában« |1741. aug. 9. továbbra is meghagyott puszták lajstromába Soltot is beleteszi.¹ Elődeink a puszta egy részét, mely közvetlen a város alá nyulik, a belső legelőhöz csatolták (»Solti nyomás«): másik részét, mely a körtvélyesi Tiszáig terjedt, semlyékes fekvésénél fogva nádlásra; s mivel buja hátas részei is voltak, szénatermelésre és legelőnek használták.

Szent-Albert.

Nevével először csak a XVI század közepén találkozunk, mikor t. i. a borsodmegyei végházak |1650. tisztjei vidékünkön egyre-másra birtokot foglaltak s Petrekovics Pál és Pap János több csongrád- és csanádmegyei puszták közt Ráróásra és Szt.-Erzsébettel együtt Sz.-Albertre is jogot szereztek, a mint ezt Erzsébet és Rárós alatt elbeszéltük. E területeket azonban rég idők óta eleink használták és ezen a jogon Bercsenyi, városunk földesura, is magáéinak tartotta azokat, habár adománylevelében egyik sem foglaltatott benne. Pap János, az új adományos, tehát ismételten tiltakozott a vásárhelyi jobbágyok haszonélvezete ellen, a mint ezt fentebb szintén elő- |1650-1664. adtuk, de minden valószínűség szerint hiába, mert azok hatalmas urok, Bercsenyi, pártfogásába és oltalmába bízva nem engedték magokat a puszta használatában megzavartatni, annyival kevésbé, mert a százados birtoklás is mellettök szólt. S így történt, hogy a puszta területe a város határába annyira beleolvadt, hogy annak különállása, sőt neve is a későbbi nemzedék köztudatából kiveszett.

Szent-Erzsébet l. Erzsébet alatt.

Szent-Király.

Az egész XVI. században lakták s nevével sűrűn találkozunk, mert elég nevezetes és értékes birtok volt ahhoz, hogy róla az adószedők s a kik jószágokon kapkod-

¹ A szerződés V. ltr. Rvi. 2 acs, 55 sz.